Коли своє становище кляну,
Зневажений, знедолений до краю,
Коли з глухого неба талану
Я надаремно, плачучи, прохаю,

Тоді мінявся б долею з таким,
Хто має більше друзів і надії,
Хто розумом прославився метким,
Хто словом віртуозно володіє.

Але, тебе згадавши, тую ж мить
Єство моє стає таке щасиливе,
Як жайвір, що возноситься в блакить
І на воротях раю творить співи.

Я не віддам,— хоч би й господь звелів,-
Твою любов за блага королів.

Переклад Д. Павличка